

JO CORNILLE

Afscheidnemend directeur Kerk & Leven

Zijn almaar moeizamere tred en de valpartijen konden het al doen vermoeden, en toch kwam de tijding als een verrassing. Jo CORNILLE zet wegens gezondheidsredenen een stap opzij als algemeen directeur van de NV Halewijn, vooral bekend als drukkerij van het parochieblad **KERK & leven**. Hij blijft wel in dienst als verantwoordelijke voor de uitgeverij Halewijn.

‘Godsdienst is een avontuur’

Ilse VAN HALST

Geen werknemer te Halewijn kon het bureau van ‘meneer Cornil’ voorbij, of hij of zij werd door de immer gapende deur naar binnen geroepen. Steevast volgde dan de oprechte vraag naar werk en leven. Jo CORNILLE beet zich gretig vast in de uitbouw van het bedrijf. Tegelijk wilde hij een goede vader zijn voor alle werknemers. Vijftien jaar geleden kreeg hij te horen dat hij leed aan een zeldzame spierziekte. „Een dreun! Gelukkig heb ik niet te veel pijn, maar de laatste tijd maken gebroken tenen, vingers en een enkel het leven knap lastig. Toch kan ik niet wachten om er opnieuw in te vliegen.”

–U studeerde theologie in Leuven zonder priester te willen worden. Een opmerkelijke keuze.

Ik groeide op in de jaren 1960 als volwaardig lid van de babyboom-generatie. Onze opvoeding was nog behoorlijk strikt. Vóór je beurt spreken kon niet. Je moest je plaats kennen. Tegelijk was het een periode waarin veel veranderde. Het was ook de tijd van het Tweede Vaticaans Concilie. Ik herinner me nog als was het gisteren dat wijlen bisschop De Smedt van Brugge ons, studenten, kwam uitleggen welke vernieuwing het concilie in de Kerk wilde brengen. Hij sprak niet verheven vanaf zijn preekstoel, maar tot en met ons, bovendien vol gloed. De Kerk was oud, het was aan ons om opnieuw te beginnen!

Ook de inmiddels overleden Nederlandse priester en benedictijn dom Pieter van der Meer de Walcheren beïnvloedde me. Zijn getuigenis over zijn zwerftochten, en hoe God hem bij de aanvankelijk wilde haren had genomen, deed me inzien dat godsdienst een avontuur kon zijn. Zo belandde ik in Leuven als eerste student die zonder priester te willen worden, toch theologie studeerde.

–Uiteindelijk liet u een loopbaan in de academische wereld staan om persverantwoordelijke te worden op het aartsbisdom.

Tijdens mijn doctoraat richtte ik mijn onderzoek op de ethische aspecten van wat toen futurologie werd genoemd. Het ging onder meer om de vraag of er morele redenen zijn om aandacht te schenken aan een toen nog nieuw begrip zoals milieuzorg. Wijzigingen in het subsidiebeleid maakten echter vroegtijdig een einde aan mijn wetenschappelijke onderzoek. Nog geen week later nodigde kardinaal Suenens me uit voor het meest eigenaardige gesprek dat ik ooit heb beleefd. Tussen neus en lippen vroeg de kardinaal me of ik in de woeelige jaren van Leuven-Vlaams tegen hem had betoogd. Enigszins verbijsterd beves-

Thuis vastgekluiserd aan zijn fauteuil, popelt Jo Cornille om opnieuw aan de slag te gaan. © Tiny Bogaerts

tigde ik dit aarzelend, vol vrees de banbliksems in alle richtingen te zien knallen. Tot mijn verrassing knikte hij slechts en zei hij dat hij eerlijkheid hoog inschatte, ook al konden de gevolgen zwaar zijn.

Dertien jaar werkte ik op het aartsbisdom als persattaché en reporter voor **KERK & leven**, eerst in dienst van kardinaal Suenens, vervolgens van kardinaal Danneels. Ik gaf zijn bekende kerst- en paasbrochures vorm. Vandaag, bijna dertig jaar later, nog steeds een succesformule.

–Nadien wachtte een nieuwe uitdaging in dienst van de Vlaamse Kerk.

In 1988 volgde ik kanunnik Raymond Roelands op als algemeen directeur van de NV Halewijn. Bezoeken aan de drukkerij en enige bekendheid met het drukkerswereldje via mijn schoonfamilie maakten dat ik al snel inzag dat het blad technisch niet meer bij de tijd was. Mark Van de Voorde, die toen hoofdredacteur werd, en ik zetten er samen meteen de beuk in. Dat leidde al snel tot de installatie van een nieuwe rotatieters, zodat de algemene katern van **KERK & leven** in kleur kon worden gedrukt. Maar wat met de honderden parochie-edities? Zij konden niet op deze grote en snelle pers. Na tien jaar kopzorgen vonden we ook op deze uitdaging een antwoord.

Het parochieblad is en zal zeker de belangrijkste poot blijven van het bedrijf, maar we hebben nooit de toekomst uit het

vizier verloren. Net als andere krantenbedrijven, koos NV Halewijn ervoor haar activiteiten te spreiden. Dat leidde tot de oprichting van een handelsdrukkerij en meer recent de uitbouw van de website Kerknet. Bijwijlen was het pionieren, maar vandaag is de website voor tal van parochies en mensen op zoek naar kerkelijke informatie, een onmisbaar instrument.

„Wie boeken wil uitgeven, moet van boeken houden. Ik hou van de inhoud, de letters, de lay-out, zelfs van het papier en de inkt”

–Intussen wakte u de uitgeverij Halewijn uit haar slaap.

Onze stichter, dominicaan Bertrand-Frans Janssens, droomde van een uitgeverij van katholieke boeken voor een ruim publiek. Een droom die ik tot de mijne maakte. Het begon met kleine boekjes, maar die ‘hobby’ liep hoe langer hoe meer uit de hand. Vandaag publiceren we jaarlijks vlotjes twintig werken. Ik kijk ernaar uit om me hier volop mee bezig te kunnen houden.

Wie boeken wil uitgeven, moet uiteraard van boeken houden. Ik houd veel van

boeken. Van de inhoud natuurlijk, maar ik kan ook echt genieten van een mooi letterbeeld, een doordachte lay-out, zelfs van kwaliteitsvol papier en inkt.

Kunst in het algemeen en muziek in het bijzonder zijn een andere passie van me. In een vijfde van de oplage van **KERK & leven** publiceer ik wekelijks recensies van cd's. Ik schrijf ze als oprecht bewonderaar, wat sommige lezers misschien het gevoel geeft dat ik alles puik vind. Toch is dat niet zo. Maar ik put er geen plezier in uitvoerders neer te sabelen. Klinkt iets slecht, dan bespreek ik liever een andere opname.

–In het leven loopt het vaak anders dan je droomt. Nu zet u voortijdig een stap opzij. Is het een afscheid met pijn in het hart?

Eenentwintig jaar aan de leiding staan van een bedrijf gaat je niet in je koude kleren zitten. Maar, zoals een wijze prof uit Leuven bij mijn aantreden fijntjes opmerkte: „Een directeur is de enige in een bedrijf die altijd vervangbaar is.” Hij had gelijk. Althans voor 99 procent. Want in je eentje kun je het nooit. En dat mocht ik zeker ervaren op wat ongetwijfeld het moeilijkste en hardste moment van mijn hele loopbaan was. Toen op een zondag brand werd gesticht in de drukkerij, stond binnen het uur het halve bedrijf schouder aan schouder te blussen en op te ruimen. De week nadien verscheen het parochieblad alsof er geen vuiltje aan de lucht was.